

VZHLÉDNOUT K NEBI

AUTORKA BESTSELLERU ČTVRTÉ KŘÍDLO

REBECCA
YARROS

FRAGMENT

Vzhlédnout k nebi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros
Vzhlédnout k nebi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VZHLÉDNOUT K NEBI

VZHLÉDNOUT K NEBI

REBECCA YARROS

PŘELOŽILA EVA BROŽOVÁ

FRAGMENT

Eyes Turned Skyward

Copyright © 2014 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © Eva Brožová, 2024

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC.

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2024

Cover design © Bree Archer

Cover photography © vvivita/Getty Images

ISBN tištěné verze 978-80-253-7058-2

ISBN e-knihy 978-80-253-7059-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7060-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7061-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Naší malé slečně, naší možné Audrey-Grace –

milovat tě stojí za každé riziko.

KAPITOLA PRVNÍ

Paisley

22. Vykašlat se na povinnosti a jít na pláž.

Dýchej a odhod' ten ručník. To přece lidi na pláži dělají, ne? Nosí plavky a neschovávají se za obrovskými plážovými osuškami. *Zvládneš to.* Jsi urputná. Bývala jsi, jen si musíš vzpomenout, jak na to.

Zhluboka jsem se nadechla vlhkého floridského vzduchu a ucítila na rtech sůl z oceánu. Srdce mi vynechalo a já ještě pevněji sevřela ručník.

„*Bála se vyjít ze šatny. Bála se, že ji někdo uvidí,*“ zazpívala Morgan vedle mě s jižanským přízvukem, který byl ještě výraznější než můj.

„Sklapni,“ zašeptala jsem. Bylo mi trapně i bez jejích posměšků.

„Slíbilas mi to, Paisley.“ Morgan zatahala za ručník, ale držela jsem ho pevně.

Polkla jsem a snažila se udržet oběd v žaludku. „Já vím a udělám to. Dej mi ještě chvilku.“

Její přehnaný povzdech mě neuklidnil. „Jsou to jen plavky.“

„Jsou to dvojdielné plavky, Morgan, což rozhodně *nejsou* jen plavky.“ Zabořila jsem prsty u nohou do bílého písku.

„Máš super tělo. Nechápu, proč z toho děláš vědu.“ Upravila si sluneční brýle a odhodila si dozadu černé vlasy. Její ručník už dávno nahradila neochvějná sebedůvěra. Moje kratasy a tankiny ke krku sice zakrývaly víc, než její trojúhelníčky, ale pořád to přece byly dvojdielné plavky, ne? „Hele, je to jeden z našich posledních dnů předtím, než začne škola. Byl to tvůj nápad.“

„Jasně.“ Jo, jeden den zábavy a svobody, kdy jsem prostě nebyla Donovanová. Pláž byla navíc nejjednodušší přání, které jsem si mohla odškrtnout ze seznamu, a to mi zbývá ještě dvě stě třicet jedna dní.

„Paisley, tady je všem fuk, kdo jsi nebo co máš na sobě. Nikdo od tebe nic nečeká, jsi prostě jen další holka na pláži. Předstírej, že nejsi... vždyť víš... ty.“ Mávnula na mě. „A teď pusť ten ručník, než se naštvu.“

Předstírej. Jo, to bych mohla. *Hluboký nádech.* Napřímila jsem se, jako by se na mě dívala máma, a pustila ručník, jako by se nedívala. Kéž by s ním spadly i moje zábrany. Morgan pochvalně přikývla a společně jsme zamířily ke skupince známých ze školy.

„Nazdárěk!“ zavolala Morgan a rozložila vedle nich osušky. S mírným úsměvem jsem na ně zamávala a pak odmítla pivo, které chtěla Morgan. Vypadalo to, že všichni už nějakou dobu popíjejí. Natáhla jsem se na ručník a bojovala s myšlenkou, jestli se do něj nemám zabalit. Doma jsem se nikdy takhle odhalovat nesměla. Se slunečním světlem se ke mně prodrál mámin hlas: *Co by si pomysleli lidi?*

Přejela jsem si prstem po hrudní kosti. Ne, tenhle kousek kůže je třeba ukazovat, dokud je ještě hezký, než si ho nechám znetvořit od chirurgů. Ve skutečnosti nezáleží na tom, jak moje tělo vypadá zvenku, když uvnitř selhává.

„Spálíš se,“ upozornila mě Morgan a podala mi lahvičku opalovacího krému s SPF 90. Zaváhala jsem, potom jsem si sundala fialové hodinky a namazala se všude, kam jsem dosáhla. Nechtěla jsem si je umastit.

No, tohle byla lež. Prostě jsem nechtěla mít tu pitomou věc na ruce.

„Blondýnky se vždycky rychle spálí,“ ozvalo se za mnou.

Otočila jsem hlavu a posunula si sluneční brýle trochu níž. Ten kluk vypadal jako každý jiný vysokoškolák, kterého jsem kdy viděla, nic zvláštního nebo výjimečného. Možná jsem ostatní kluky prostě nevnímala, protože jsem chodila s Willem, ale rozhodně jsem nechápala ty přívally hormonů, o kterých básnila Morgan.

Sakra. Čekal na odpověď. *Neztrapni Morgan*. Nenuceně jsem se usmála. „Situaci zachrání opalovací krém.“

Situaci zachrání opalovací krém? Zastřelte mě!

Podíval se na mě stylem „páni, jsi totální nána“, který jsem dobře znala, ale zamaskoval to úsměvem. „Jasně. Můžu... ehm... ti namazat záda?“

„Radší ne,“ opáčila jsem s větší strohostí, než jsem chtěla.

„Tak nic,“ řekl a rychle se zdekoval.

Morganin povzdech mi připomněl, jak jsem ve společnosti nemožná. „To, že jsi skoro provdaná za Willa, ještě neznamená, že tě nemůže nějaký kluk namazat.“

„To, že spolu rok chodíme, ještě není manželství, jen prostě nechci, aby na mě sahal někdo cizí.“

Pečlivě mi rozetřela krém po zádech, nevynechala jediné místočko. „Já vím, zlato. Jaký to je, když žijete ve stejném městě?“

Chvilku jsem o tom přemýšlela. „Je to fajn. Pořád si ale zvykám na to, že se s ním vídám častěji než dva dny za několik měsíců.“

„No, v každém případě jste vztah na dálku zvládli.“ Ukázala na moji čtečku. „Jen nezapomeň, že existuje i reálný svět, jo?“ Zadívala se na partu kluků, kteří hráli v příboji frisbee. „Třeba jako támhle ten cukrouš!“

Otočila jsem se, abych zjistila, nad kým slintá jako pes. „Víš, na klukovi je víc než jen to, jak vypadá. Musíš vědět, co –“

Dobrý bože, *smiluj se*.

Čtečka spadla do písku i s mojí čelistí. Ještě nikdy jsem neviděla kluka tak krásného, tak přitažlivého nebo prostě... tak k nakousnutí. Musel měřit přes metr osmdesát, takže bez potíží vyskočil pro frisbee, modré bermudy mu visely nízko na bocích a na hrudníku měl barevné tetování, které se mu táhlo přes břicho, polovinu trupu a dolů po celé paži. Floridské slunce mu zvýrazňovalo vypracované břišáky a jeho zpocená pleť jako by na světle zářila.

Blondaté vlasy měl ostříhané právě na takovou délku, že se vlnily a rámovaly mu nádherný obličej. Silný nos, výrazné lícni kosti, rovná brada a ach... ty dolíčky ve tvářích, když se usmál. Na tu pláž prostě patřil. Tak trochu jsem čekala, že na něm najdu cedulku s nápisem „Pan Kalifornie“. Vypadal bezstarostně, dokonce i na floridská měřítka.

Zrychlil se mi tep, rty se pootevřely a ruce mě svrběly touhou se ho dotknout. Sakra, byla jsem v šoku, že se mi stehna sama od sebe neroztáhla. Jakou má barvu očí? Z téhle dálky jsem to nerozeznala, a to mě možná zachránilo před totální potupou, protože bych musela připustit, že mě přitahuje někdo jiný než můj přítel.

Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy naposled jsem někoho viděla a prostě... ho chtěla, ale teď nezbývalo než tomu čelit.

Když Morgan zahvízdala na prsty, Pan Kalifornie se na nás podíval.

„Morgan!“ sykla jsem.

„Klídek, Lee. Hvízdla jsem, nesundala jsem mu kalhoty. Ne že by mi to vadilo.“

Zrudla jsem, ne proto, že by mě její poznámka uvedla do rozpaků, ale protože jsem si v tu chvíli představila, jak mu stahuju bermudy a – *Ne!* Co to do mě proboha vjelo?

Will. Will. Will. Vybavila jsem si jeho obličej, jeho kratičké hnědé vlasy a něžné jantarové oči. Ano, Will. Ne támhleten opálený plážový bůh.

„Mohla bys ho pozdravit, Lee,“ navrhla Morgan. „Flirtování ještě nikomu neublížilo.“

„Ne, díky.“ Zprvė, Willovi bych to neudělala. Zadruhé, co bych vůbec někomu takovému řekla? *Ahoj, já jsem Paisley. Je mi dvacet a moje srdce je časovaná bomba. Chceš se mnou kámošit?* Myslím, že ne.

„Támhle je Luke! Chceš s námi jít na vodní skútry?“ zeptala se Morgan a zamávala zpátky klukovi u vody.

„Radši ne. Vytáhli červenou vlajku.“ Ta obrovská kád smrti mě nejspíš dychtí celou spolknout.

„Je to jen varování. Kdyby to bylo nebezpečný, tak by pláž zavřeli.“

„Prostě nemám vodu ráda.“

„No, stejně se dneska koupání nevyhneš.“ S úsměvem a zamáváním odešla.

Znovu jsem se nenápadně podívala na Pana Kalifornii, který byl obklopený přinejmenším čtyřmi holkami ve dvojdílných plavkách. Nepřekvapilo mě to; takoví kluci přitahují pozornost. Sakra, byla jsem s Willem šťastná, ale i *mě* Pan Kalifornie přitahoval.

Povzdechla jsem si. Určitě nepřečtu ani řádek, když ho můžu pozorovat. Vyměnila jsem čtečku za zářivě růžový sarong, zvedla se a omotala si ho kolem pasu.

Zamířila jsem k molu, které vyčnívalo nad průzračně tyrkysovou hladinou. Cestou jsem upírala oči před sebe, ne na hráče frisbee. Nikdy nebudu pobíhat po pláži jen tak pro zábavu. Nemohla bych takhle běhat, ani kdyby na tom závisel můj život. Můj život vlastně závisel na tom, že běhat *nebudu*.

Z dřevěných prken mola zavanula čerstvá vlna vedra, kterou vzápětí odnesl poryv větru. Zatímco jsem se dívala na oceán, hypnotizovaná rytmem vln, sarong se za mnou vzdouval.

Uprostřed opuštěného mola jsem se opřela o zábradlí, vlasy mě bičovaly do tváře a lepily se na balzám na rtech.

Někdo mi sáhl na rameno. Otočila jsem se a odhrnula si vlasy z obličeje. Byl to jeden kluk z Morganiny party. Byl obrovský a vyděsil mě, protože se divně zakymácel. Očividně už měl připito a málem mě shodil do vody. „Ty seš Lee, vid’?“ zablábolil s otupělým pohledem. „Jo?“

„Morgan mi řekla, že se s tebou mám jít vykoupat.“ Sklonil se a zvedl mě do vzduchu. Fuj. Smrděl jako pivovar.

Svaly mi ztuhly odpořem a odtáhla jsem se od něj. „Fakt radši ne. Půjdu si číst. Můžeš mě prosím postavit na zem?“ Snažila jsem se chovat zdvořile, ale když zamířil na opačný konec mola, zmocnila se mě panika.

„Prej řekneš cokoli, jen aby ses nemusela koupat.“ Zasmál se a jeho přízvuk zněl víc namazaně než jižansky.

„Nedělej to, prosím!“ vykřikla jsem a prudce se od něj odstrčila.

„Neblázni, je to jen trocha vody. Až vylezeš, tak si vlasy zase upravíš.“ Naklonil hlavu přes zábradlí a já při pohledu na šestimetrovou výšku vytřeštila oči. „Tohle vypadá rychlejší než jít na pláž, co?“

„Ne!“ zaječela jsem a snažila se mu vykrotit z ocelového sevření. „Ne! Ne! Ne!“ Kopala jsem, zmítala se mu v náručí, ale marně. Srdce mi bušilo a hrdlo se mi stáhlo.

Rozesmál se, jako by to byl nějaký vtip. „Uvidíš, že se ti to bude líbit, až budeme ve vodě! Nejdřív ty.“

Vylezl na zábradlí a já to musela říct – kdybych si to trapné tajemství nechala pro sebe, mohlo by mě zabít. „Prosím! Neumím plavat!“

Nepřestal se smát, zatímco se nejistě kymácel a nakláněl nad vodou.

„Myslím to vážně. Fakt neumím plavat!“ Přestala jsem s ním bojovat a přitiskla se k němu. Nehodí mě do vody. Nehodí. Takové věci se nestávají.

Sevřel mi ruce kolem pasu a odtrhl mě od sebe. „Tak jdeme na to!“ Zdánlivě bez sebemenšího úsilí mi sebral poslední zbytky bezpečí a vyhodil mě do vzduchu.

Všechno ztichlo. Přestalo mi bít srdce. Ten pád trval celou věčnost a skončil, než bys řekl švec.

Celou cestu dolů jsem vřískala.

Pohltil mě studený oceán a nepustil. Náraz na hladinu mi vyrazil dech. Zadržela jsem v plicích poslední zbytky kyslíku a bojovala

s okamžitým nutkáním se nadechnout. Hlavu jsem měla hluboko pod vodou, ale bála jsem se otevřít oči. Jakmile jsem pod chodidly ucítila písečné dno, vši silou jsem se odrazila a máchala pažemi. Když mě hybná síla vynesla zpátky na hladinu, zalapala jsem po dechu a zoufale vykřikla.

Další vlna zdusila můj výkřik a ve smrtícím sevření mě znovu stáhla dolů. Tělo se mi pohybovalo opačným směrem, než jsem chtěla, a v nose mě pálila slaná voda. Zběsile jsem kopala nohama, abych se dostala na hladinu. Ale kde to je? Znovu jsem se převrátila. A ještě jednou.

Žádná hladina. Žádný vzduch. Kde to je?

Srdce se mi rozbušilo v nebezpečném rytmu, moc rychle. Až moc rychle. Jestli se neutopím, dostanu infarkt. *Vždyt mám ještě dvě stě třicet jedna dní!*

Vlna mě vynesla na hladinu, a tak jsem v zoufalé touze po vzduchu zaklonila hlavu. Vzácnou vteřinu jsem si vytahovala vlasy z úst, abych se dostala ke kyslíku, a pak jsem se namáhavě nadechla. Než se přese mě převalila další vlna, nestačila jsem vykřiknout, protože jsem měla plnou pusou chaluhy.

Všechny moje myšlenky přehlušilo nutkání se nadechnout, ale nešlo to. Zvedla jsem paže nahoru a snažila se dostat na hladinu, ale tentokrát už mě vlna nevynesla. Ne, přišla další a srazila mě ještě víc ke dnu. Praskne mi hrudník, jestli ten tlak neuvolním. Bylo by tak snadné to udělat. *Umřu tady.*

Smrt by měla být pokojná, ne? Utopit se? Tohle nebyla pokojná smrt. Tohle bylo děsivé a *bolelo* to. Nevzdám se tak snadno, ani se neutopím, protože mě nějaký opilý kluk hodil do oceánu. Máma by to nepřezila. Peyton by bojovala... kdyby měla tu možnost.

Její tvář mi do žil vlila bojovnost, kterou jsem potřebovala, ty zelené oči stejné jako moje. Prudce jsem vykopla a zamířila k mihotavé hladině nahoře. *Kopej pořádně, Paisley. Nevzdávej se. Ted' ne.* Slyšela jsem její hlas; nedostatek kyslíku mi zatemňoval mozek. Zanedlouho převládnu reflexy a buď omdlím, nebo se zhluboka nadechnu vody v Mexickém zálivu.

Zaútočila na mě další vlna a sebrala mi z plic poslední zbytky kyslíku. Nezbylo... vůbec nic. Kde je nahoře? Kde... jsem? *Hlavně se nenadechni... nedělej to...*

Slyšela jsem mámin hlas, ale to není možné, ne? „*Paisley, nech těch hloupostí. Peyton bude vždycky starší. To se nikdy nezmění. Až ti bude šest, jí bude osm. Až ti bude šestnáct, jí bude osmnáct. I když jí bude osmdesát dva, bude starší.*“

„*Ne, nebude. Bude mrtvá.*“

Vlna mě hodila na molo. Ucítla jsem náraz do ramene a pak ránu do hlavy.

Pak už jsem necítla nic.

KAPITOLA DRUHÁ

Jagger

Jednou nezklamu a to ti vyrazí dech.

Do háje. *Copak ten kluk fakt shodil tu hezkou blondýnku z mola?*

Pustil jsem zrzku z objetí a přeskočil poslední dva schody na molo. *Utíkej.* Řítil jsem se k zábradlí, za kterým zmizela, a zuřivě pumpoval rukama. *Dělej. Přidej.*

Ten idiot ji hodil do vody, i když ho prosila, aby to nedělal. Co si sakra myslel? Když vykřikla, naskočila mi husina. Ten zvuk ve mně dozníval ještě dlouho potom, co se nad ní zavřela voda.

Odstrčil jsem z cesty toho ožralu, který tam stál a čuměl, jako by ji do oceánu nehodil on. Dneska vlny nelaškovaly, ale kalily obvykle průzračnou vodu. Vylezl jsem na zábradlí, balancoval na kraji a prohledával hloubku pod sebou. *No tak, ptáčku, kde jsi?*

Tamhle.

Blondaté vlasy jí na drahocennou vteřinu vykoukly nad hladinu, a než se přes ni převalila další vlna, stačila vykřiknout.

„Sežeň pomoc!“ zahulákal jsem na toho kretěna, jehož vyděšený výraz naznačoval, že mu snad konečně došlo, co se děje.

Udělal jsem krok do prázdna a zakroužil pažemi, abych pád aspoň trochu zpomalil. Hluboký nádech, prudce jsem dopadl do vody a ponořil se.

Než jsem musel vyplavat na hladinu, abych se nadechl, bezvýsledně jsem pátral kolem sebe. O jeden nádech později přišla vlna a postrčila mě směrem k pláži, dál od místa, kde jsem ji naposledy zahlédl. Do hajzlu. Nenechám ji tam.

Okamžitě jsem se znovu potopil a s kopáním zamířil ke dnu. V očích mě štípala sůl. *Tady je!* Bezvládná, paže napůl zvednuté, blondaté vlasy kolem obličeje jako morbidní svatozář. Do pytle. Nepřišel jsem pozdě. Nezklam. V tomhle ne.

Doplaval jsem k ní, jednou rukou ji objal kolem pasu, a zatímco mě pálily plíce, se zuřivým kopáním jsem stoupal k hladině. Dejte mi brusle a led a každého převálcuju, ale ve vodě jsem sotva průměrný. Průměrnost jsem zvládal špatně.

Vynořili jsme se na vzduch. Přetočil jsem se na záda, přitáhl si její hlavu na hrudník a s kopáním zamířil ke břehu. Přelila se přes nás vlna, takže se mi dostala voda do nosu, ale znovu jsem s ní vyplaval na hladinu. Nedýchala, ale zatím nebyla moc promodralá.

Nohy se mi zapletly do sarongu, takže jsem rozvázal uzel v pase a nechal ho odplout. O několik desítek prudkých kopů později jsme se dostali na místo, kde s námi vlny přestaly bojovat a místo toho nás hnaly ke břehu. Ještě chvílku. Mohla by to ještě chvílku zvládnout.

Když jsem pod nohama ucítil písek, zaplavila mě úleva. Zvedl jsem ji do náruče a snažil se, aby se mi opírala hlavou o rameno. *Sakra, pořád nedýchá.*

Brodil jsem se vodou, která mi bránila v pohybu. „Kámo! Je v pohodě?“ zeptal se ožrala ze břehu. Měl kliku, že jsem měl v tu chvíli plné ruce.

„Uhni mi kurva z cesty,“ vyštěkl jsem rozzuřeně a protáhl se kolem něj. Na pláži jsem ji položil na zem a zkontroloval, jestli dýchá. Nic.

Přitiskl jsem jí ucho na hrudník a zachytil slabý tlukot srdce.

Poděkoval bych Bohu, kdybych věřil, že existuje.

Zaklonil jsem jí hlavu a poprvé neřešil, jak vypadá holka, nad kterou se skláním. Stiskl jsem jí nos, otevřel ústa a začal s umělým dýcháním. Odpočítal jsem výdechy, položil jí dlaň na hrudník a znovu zkontroloval, jestli jí bije srdce.

„No tak, ptáčku.“

Vteřiny se nekonečně vlekly, než zachrčela a z úst jí vyletěla voda. Jak se v záchvatech kašle snažila zbavit zbytku oceánu a křehké tělo se jí přitom křečovitě otřásalo, otočil jsem ji na bok.

Všechn adrenalin ze mě vyprchal a zůstalo jen vyčerpání. Neumřela. Je živá. Nezklamal jsem. Když přestala, převrátil jsem ji zpátky na záda a sledoval pohyb jejího hrudníku, jako by se měl každou vteřinu zastavit. Konečně se roztřeseně nadechla.

Zatraceně, zblízka byl její obličej přesně tak dokonalý, jak jsem si ho představoval. Drobný, s půvabnými rysy a smyslnými rty. Všiml jsem si jí už předtím na pláži, ale usoudil jsem, že bude jako většina dnešních holek – z dálky hezká, ale zblízka nic moc. Spletl jsem se.

Byla nádherná, ale ne tím falešným, vyumělkovaným způsobem. „Hej, jsi v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Děkuju,“ zašeptala s tím nejkrásnějším jižanským přízvukem, když otevřela oči. Ztratil jsem řeč. Zelené. Do háje, ty oči byly obrovské a měly ten nejprůzračnější světle zelený odstín, jaký jsem kdy viděl, s temně zeleným prstencem okolo. Vynechalo mi srdce a pak se zase rozběhlo. Přejel jsem si piercingem v jazyku po zubech a poprvé od... poprvé v životě mi došla slova a blesklo mi hlavou, že nevěřím na lásku na první pohled ani na ten šílený hlas v hlavě, který zřetelně pronesl: „Moje.“ Oči se jí rozšířily. „Pan Kalifornie?“

Cože? Usmál jsem se. „Trochu vedle. Jsem z Colorada. Naštěstí se i tam učí dýchání z úst do úst.“

Lapla po dechu a opřela se o lokty. „Z úst do úst – mám přítele!“

Naježila se. Dotklo se jí to? „A... on by měl něco proti tomu, že jsem ti zachránil život?“

Několikrát zamrkala a pootevřela rty. *Přestaň myslet na její rty.* „N-n-ne. Jen by se mu nelíbilo, že měl někdo cizí rty na mých.“ S námahou se posadila.

Přitáhl jsem k nám nejbližší plážovou osušku, i když patřila Mastersovi, ať už byl sakra kdekoli, omotal ji kolem ní a jednou rukou ji s podivnou něžností vzal za bradu. *Nebyl* jsem něžný typ. Fakt ne. Byl jsem děvkař, který střídá holky jako ponožky. „No, příště se ho nejdřív zeptám, jo?“

Přikývla a přitáhla si kolena k hrudníku. „Zachránil jsi mě.“

„Topila ses.“

Padl na nás stín. Přišel k nám ten idiot. „Hele, kámo, to bylo super, jak jsi pro ni –“ Zvedl jsem se a vši silou ho praštil do čelisti.

Zavrával a kecnul si na zadek do písku. „Je v pohodě!“ zavolal na skupinku, která přešlapovala opodál.

„Blbec,“ utrousila a opatrně si ohmatala temeno.

„Bolí tě něco?“

Pokrčila nos. „Asi jsem se praštila do hlavy.“

Když jsem jí nadzvedl vlasy, uviděl jsem velkou bouli. „Musíš se nechat prohlídnout. Odvezu tě k doktorovi, jo?“

Zavrtěla hlavou a přitiskla si ruku na srdce. „Ne, k doktorovi ne.“

Zamumlala něco jako: „Naši by mě zabili.“ Vypadala moc stará na to, aby jí záleželo na mínění rodičů, ale podle toho jižanského přízvuku jsem usoudil, že měla přísnou výchovu. Pravý opak té moje ve stylu „starej se o sebe sám“.

„Chceš zavolat svému klukovi?“

Ušklíbla se. „Will by to nepochopil. Bože, neměla jsem sem chodit.“

„S kým tady jsi?“

„S kamarádkou Morgan, ale šla na vodní skútr...“

Oba jsme se zadívali na moře, ale já nikoho neviděl.

Schoulila se do sebe, takže se ještě zmenšila, jestli to vůbec bylo možné. Už tak byla mrňavá, víc než o hlavu menší než já, ale zablená na každém správném místě. Měla... no, měla prostě dokonalý obličej i tělo.

Když zakašlala, vytáhl jsem jí svůj nadržенý mozek z kalhotek. Co to do mě sakra vjelo? Ta holka se před pěti minutami málem utopila.

„Potřebuješ k doktorovi, aby tě prohlídnul. Slyšel jsem spoustu historek o lidech, který se utopili až o několik hodin později kvůli vodě v plicích.“

Přitiskla si ruku na hrudník a zkrabatila čelo, jako by přemýšlela, ale nakonec přikývla. „Tak dobře, vezmu si od Morgan klíčky a zajedu na pohotovost.“

Vytřeštil jsem na ni oči. „Nemůžeš řídit. Odvezu tě tam...“ Chtěl jsem použít jediovský trik, abych ji přiměl říct, jak se jmenuje.

„Paisley,“ řekla. *Klaplo to.* „A nesesám si do auta k cizím lidem.“

Usmál jsem se. „Já jsem Jagger, a protože jsem měl své rty na tvých, určitě nejsme cizí.“ Zrudla. Byla kouzelná. *Kouzelná? Ještě začni recitovat básničky, když už jsi v tom.*

„No, kdybys mě chtěl zabít, nechal bys mě utopit, místo abys mě vytáhl na břeh.“ Uličnický se jí zablýsklo v očích. „Ale dal jsi mi pusu bez souhlasu.“ Do háje. Ten úsměv. Neodolatelný.

„Přísahám, Paisley –,“ vyslovil jsem její jméno, jen abych cítil, jak se mi převaluje na jazyku, „– že jestli ti dám pusu, poznáš to.“ Její úsměv zakolísal a mezi námi proběhlo něco nedefinovatelného. Odkášlal jsem si. „Tak jedeme k doktorovi.“

„Dobře.“ Zvedl jsem se a pomohl jí vstát. Přitáhla si ručník k tělu. „Potřebuju sarong.“

„Odvázal jsem ho, když jsem tě táhnul ke břehu.“

„Aha.“ S povzdechem mě odvedla k místu, kde si nechala oblečení, a natáhla si na to dokonalé tělo kraťasy a tričko. Vážně škoda. Zvedla tašku. „Můžeme jít.“

Beze slova jsme přešli písek, ve sprše si opláchli nohy a zamířili na parkoviště.

Odemkl jsem dveře defendera na straně spolujezdce a otevřel je. Paisley hodila tašku dovnitř, zabořila zuby do spodního rtu a podívala se na mě. „Nemůžu si tam sednout.“

Cože? „Jen tě odvezu k doktorovi.“

Rozesmála se a já to chtěl okamžitě slyšet znovu. „Ne, chtěla jsem tím říct, že to fyzicky nezvládnu, pokud nemáš žebřík.“

„Žádný problém.“ Chytil jsem ji za boky a zvedl dovnitř. *Ne-mysli na sex. Nedělej to.*

Pozdě.

Zabouchl jsem dveře, sedl si za volant a s pomocí GPS našel nejbližší pohotovost. „Tak jedeme, Lucy.“

„Ty jsi pojmenoval své auto?“

Otočil jsem klíčem a Lucy začala spokojeně příst. „Jasně. Je to nejspolehlivější ženská v mém životě.“ Lucy byla poslední dárek, který jsem dostal od mámy, a zvedák jsem si koupil sám jako odměnu za to, že jsem z toho pekla vypadnul.

O pět minut a jednu křižovatku později jsme byli na místě. Paisley se šla ohlásit na recepci a já se zatím posadil na nepohodlnou plastovou židli v čekárně. Než jsme vyjeli, natáhl jsem na sebe tričko, ale z plavek mi po nohou stékala voda a vytvářela louže na linu.

„Proč by tě rodiče zabili?“

„Jo, no, myslím, že asi budou v pohodě.“ Dloubala do kůže na kabelce.

„Mám návrh. Já neznám tebe a ty neznáš mě. Naše cesty se na pár minut zkřížily, tak co kdybychom se dohodli, že si nebudeme lhát? Vykašli se na to, co si myslím, říkej prostě pravdu.“

Lehce zrudla. „Jsou trochu moc ochranné. Nelíbí se jim, když nevědí, co dělám.“

„Oni nevědí, že jsi na pláži?“

Zastrčila si za ucho vlhký pramínek vlasů. Přistál jí pod klíční kostí. „Myslí si, že si vybaluju věci v podnájmu. Mám platební kartu, takže když zaplatím hotově, a ne z pojistky, nedozví se, že

jsem tady. Tohle mám za to, že lžu, co?“ Povzdechla si. „Příští týden začíná škola, takže mi to přišlo jako ideální chvíle, abych na chvíli vypadla. Ještě nemám žádný úkoly, v práci jsem si vzala týden volno a... Proboha, plácám pátý přes devátý.“ S předstíraným úsměvem se zadívala na kolena.

„Zbožňuju takový plácání.“ Do háje. Fakt se mi líbilo, když takhle plácala páté přes deváté. „Co studuješ?“

„Budeš se smát.“ Vrhla na mě nenápadný pohled a ty zelené oči mě spolklly a zase vyplivly.

„Nebudu.“

„Hádej. No tak. Zkus nejnudnější obor, jaký dokážeš vymyslet. Mně samozřejmě přijde úžasný.“ Vážně se na mě podívala.

„Podvodní lakování nehtů na nohou.“

Rozesmála se a mně zase blesklo hlavou to slovo. *Kouzelná.*

„Ne. Zkus to znovu.“

„Pletení antigravitačních košů?“

„Jsi příšerný.“

Možná jsem příšerný, ale ty se usmíváš. „Tak to vyklop.“

Přimhouřila oči, jako by se rozhodovala, jestli stojím za to, aby mi své tajemství prozradila. „Tak jo. Knihovnictví.“

„Knihovnice.“ Nedokázal jsem zastavit představy, které mi vířily hlavou: jak tisknu její drobné tělo na knížky v regálech. Do háje.

„Vidíš, připadá ti to ubohý.“

„Věř mi, že slovo ‚ubohý‘ mě ani zdaleka nenapadlo.“

Znovu se usmála, tentokrát mile, a já se snažil vymyslet, co říct, abych nevypadal jako idiot.

Vytáhla mobil a napsala zprávu. „Morgan o mě bude mít strach, až se vrátí a nenajde mě.“

„Taky bys měla zavolat svému klukovi. Určitě by chtěl vědět, co se stalo.“ To, jak jsem ji našel, se mi vrylo do mozku. Byla bledá, nedýchala a bezvládně ležela na mořském dně.

„To ne. Will by to nechtěl vědět. Zuřil by.“

„Zuřil by, že jsi šla na pláž?“

Přitiskla si prsty na hrudní kost. „Že jsem šla na pláž, že jsem se odstěhovala od rodičů, že mám už půl roku práci, o který neví... Prostě by to byl zajímavý rozhovor.“

„Jak dlouho jste spolu?“ *Co je ti sakra do toho?*

„Skoro rok.“

„Miluješ ho?“

Prudce ke mně otočila hlavu a podezřívavě přimhouřila oči.
„To je moje věc.“

Pod tím roztomilým zevnějškem je temperament. „No, buď ho miluješ, ale jsi tajnůstkářka, nebo ho nemiluješ, ale neumíš lhát, a já si myslel, že si nelžeme... takže co z toho?“

Překřížila si paže na prsou. Tohle mi šlo, najít nějaký spouštěč, rozhodit je, ale tentokrát jsem to neměl v úmyslu. Do hajzlu.

„Promiň. Neměl jsem se tě na to ptát.“

Uvolnila se a výraz v očích jí zjehl. „Ne, jde o to, že jsme se dlouho neviděli, když byl –“

„Paisley?“ zavolala sestřička.

„To jsem já.“ Zvedla ruku a vstala. „Počkáš tu na mě?“ zeptala se a přes tvář se jí mihlo něco jako strach.

Jako že bych ji tu nechal? „Jasně, v pohodě. Počkám na tebe.“ Popadl jsem časopis ležící vedle na stolku a předstíral jsem, že čtu, ale ve skutečnosti jsem ji při odchodu sledoval pohledem. Mohl bych to dělat celý den.

Vyšetření trvalo snad hodinu, ale než vyšla z ordinace, přesvědčil jsem paní na recepci, aby Paisley řekla, že se na klinice neplatí, a podal jí svoji kartu. Do pytle, stejně to nejsou moje peníze.

„Všechno v pořádku!“ pronesla s úsměvem Paisley, ale byla zase bledá jako stěna.

Přinutil jsem se k úsměvu a podržel jí dveře, což jsem vždycky dělal automaticky, ale pro Paisley jsem to udělat *chtěl*.

Sotva jsme vyšli z kliniky, obklopil nás vlhký floridský vzduch.

„Morgan?“ zavolala Paisley, když se k nám přes parkoviště rozběhla nohatá, prsatá tmavovláška, můj normální typ. *Normální? Kdy začnu uvažovat normálně?*

„Probohaaa.“ Poslední slabiku lehce protáhla. „Nenapadlo mě, že to udělá!“ Vrhla se Paisley kolem krku a rozbřečela se. „Moc mě to mrzí!“

Paisley jí popleskala po zádech, ale nerozbřečela se. Za celou dobu neprolila jedinou slzu. „To je v pohodě, Morgan. Nic mi není.“

Kamarádka se odtáhla a praštila ji do ramene. „Nauč se plavat!“

„Jasně,“ chlácholila ji Paisley. S plachým úsměvem se ke mně otočila. „Z vody mě vytáhl Pan Kalifornie, takže to bylo k něčemu dobrý, ne?“

„To je pro člověka z Colorada urážka. To snad víš, ne? A jmenuju se Jagger.“

Morgan mě důkladně přejela očima, na což jsem byl celkem zvyklý, ale tentokrát mi to vadilo, místo aby ten pohled vyvolal moji normální reakci „ulov a opíchej“. „Takže ty jsi ten hrdina?“ zeptala se chraplavým hlasem, který na kluky určitě zabíral. Doplnula ke mně a přejela mi prsty po hrudníku. „Co můžu udělat, abych ti poděkovala, že jsi zachránil moji nejlepší kamarádku?“

Paisley stojící za Morgan ztuhla. „Můžeš mi poděkovat tím, že ji naučíš plavat. Bylo to o chlup.“ *O chloupek.*

„Platí!“ Znovu Paisley objala. „Takže jedeme domů vybalovat?“ Otočila se a zamířila k bílému sedanu.

Paisley přikývla, pak se ke mně pomalu vydala a cestou těkala očima po zemi, jako by se nedokázala soustředit nebo vymyslet, co říct. Když jsme byli asi půl metru od sebe, zvedla hlavu. Chvíli jsme se na sebe mlčky dívali a potom mi skočila do náručí.

Snadno jsem její drobnou postavu chytil. Objala mě kolem krku a s nohama ve vzduchu mi položila hlavu na rameno. „Díky, že jsi mě zachránil. Že sis mě všiml.“

Pevně jsem ji stiskl a vychutnával si jedinou chvíli, kdy se mě bude tahle holka dotýkat. Voněla jako slaná voda a floridské slunce. „Všiml jsem si tě dávno předtím, než jsi skončila ve vodě, Paisley. Řekl bych, rádo se stalo, ale jsem vděčný, že jsem se k tobě dostal.“ Pustila mě, a tak jsem ji opatrně postavil na zem. Strašně se mi nechtělo.

Couvala k autu a celou dobu se mi dívala do očí. Musel jsem ji nechat jít, ne po ní chtít telefonní číslo nebo adresu, abych ji mohl znovu vidět. Koneckonců, přišla si na pláž odpočinout, ne abych ji pronásledoval.

S rukou na klice se zastavila. „Miluju Willa. Je to můj nejlepší kamarád, součást mojí rodiny a... ví, co potřebuju. Je pro mě ten pravý.“ Vrhla na mě úsměv, ze kterého se mi málem podlomila kolena. „Jsem moc ráda, že jsem tě poznala, Jaggere.“

Otevřela dveře a chystala se nastoupit. „Paisley!“ zavolal jsem, protože jsem se nedokázal ovládnout.

Se zvednutým obočím se ohlédl.

„Má z pekla štěstí a doufám, že to ví.“

KAPITOLA TŘETÍ

Paisley

8. Udržovat ve svém životě zdání klidu.

Zaparkovala jsem u domu svých rodičů ve Fort Rucker a musela zamrkat, abych se přesvědčila, že mě nešálí zrak. Není to...? Jo, je to on. Táta se rozzuří, až to zjistí, jestli už to neviděl. *Možná bych dneska měla snídani vynechat.*

Na předzahrádce hlídkovala čtyři a půl metru vysoká socha ledního medvěda, omotaná spoustou reflexních pásek, která dřív stála u muzea. To monstrum vážilo přinejmenším sedm set kilo a já smekla klobouk před tím, kdo ho sem přestěhoval.

Aspoň nebude nuda.

Popadla jsem kabelku a zamířila do domu. Tenhle žertík byl ve srovnání s jinými třídními vtípky v armádní letecké škole docela dobrý. Zrovna nastoupil nový ročník a hned se dal do práce.

Bod pro ně.

Slyšela jsem tátu z kanceláře ještě předtím, než jsem zavřela dveře.

„Je mi ukradené, jaký máte rozvrh! Ať ta věc zmizí z mého trávníku! A chci vědět, kdo v tom měl prsty!“ Jeho hlas se rozléhal halou, ale naši zlatí retrívři Layla s Claptonem dál leželi na dlažbě, a když mě uviděli, jen zabušili ocasy o zem.

„Jste prima hlídací psi.“ Podrbala jsem je za ušima.

„Ať je to do oběda pryč, majore. Zatracený lední medvěd.“ Telefon zarachotil ve vidlici a vzápětí se otevřely francouzské dveře. „Lee-Lee!“ Táta mě lehce objal. Chyběla mi opravdová objetí, ta tak pevná, až jsem si myslela, že mi prasknou žebra. „Připravená na snídani?“

„Vyhladovělá a čím dál hubenější,“ zavtipkovala jsem a poplácala si žaludek.

„Vy děvčata, pořád řešíte jen postavu. Mužům se líbí křivky, dcero moje.“ Objal mě kolem ramen a společně jsme zamířili přes obývací do kuchyně, kde máma dodělávala omáčku.

„Ach, Lee, ty jsi opravdu přijela.“ Usmála se. „Mohla bys vyndat sušenky?“

„Řekla jsem, že přijedu, mami. Dohodly jsme se, že se ukážu jednou týdně.“ Zvedla jsem nejbližší chňapku, vytáhla sušenky z trouby a opatrně je položila na stříbrnou podložku, kterou připravila na linku. „Dokonalý jako vždycky.“

„I ty lichotnice. A teď si vezmi talíř, táta má jen patnáct minut, než si všimnou, že nepřišel o hodinu dřív, a zboří se svět.“

„Ha.“ Táta ji políbil na tvář a jeho khaki triko skoro doplňovalo máminy modré košilové šaty a zástěru ARMÁDNÍ MANŽELKA.

Tu zástěru jsme jí dali k Vánocům, když mi bylo deset, a ona ji pořád s nábožnou úctou nosila.

„Přijde Will?“ zeptala se a prostřela pro čtyři.

„Prý tu bude v sedm patnáct.“ Vyndala jsem sklenice na pomerančový džus.

„Sakra, to se asi mineme,“ zamumlal táta.

„Richarde! Slovník!“ Když si máma myslela, že se nedívám, pleskla ho po zadku. „Nejsme tví vojáci!“

Zasmál se a mrknul na ni. „Ach, mé ubohé jižanské krásky, copak vás moje yankeeské způsoby pohoršují?“

„Nevychovanost.“ Povzdechla si a s úsměvem ho odehnala. „Přines si talíř.“

Když zadrnčel zvonek, psi se rozštěkali. „Řekni tomu chlapci, že nemusí zvonit. Je rodina,“ prohodil táta.

Otevřela jsem dveře, šťastná, že za nimi stojí Will. Slušelo mu to, ale pořád jsem si nezvykla vídat ho ve vojenské uniformě. „Dobré ráno, Lee-Lee.“ Sklonil se a dal mi pusku na tvář. „Jak se máš?“

Ignorovala jsem jeho otázku a místo toho ho lehce políbila na rty. „Včera jsi mi chyběl.“

Objal mě a přitáhl si mě k sobě. „Promiň, zlato, měl jsem dlouho školu.“

„Nevíš čirou náhodou něco o tom ledním medvědovi před domem, že ne?“

Stiskl mi ramena, pustil mě a zamířil do kuchyně. „Jo, musím si o tom promluvit s tvým tátou, než půjdu do školy.“

„Wille!“ zvolala máma, když položila jídlo na stůl. „Ráda tě vidím.“

„Já vás taky, paní Donovanová.“ Přidržel mi židli a já se posadila mezi něj a tátu.

„Vždyť víš, že mi můžeš tykat.“ Nandala mu na talíř obrovskou porci.

Lehce se mi sevřel žaludek. Kvůli tomu, že je to můj kluk? Nebo proto, že to byl nejlepší kamarád mojí sestry Peyton?

„Dobře, paní Donovanová.“ Will se usmál s tou nádhernou jiskrou v jantarových očích. Možná nejsou průzračně modré jako Jaggerovy – *Přestaň!* Utnula jsem to hned v zárodku. Už to byl týden a půl, co mě Pan Kalifornie... Colorado... to je fuk, vytáhl z oceánu, ale pořád jsem na něj myslela nebo se mi o něm zdálo.

Zachránil mi život. Bylo naprosto logické, že na něj myslím. Opravdu? Ale možná ne *tak* často. Kde asi je? Odjel domů do Colorado? Je ve škole? Venku? Jaké to je, když vás políbí kluk s piercingem v jazyku?

„Lee!“ vyštěkla máma.

V levé ruce jsem našla rozdrčenou sušenku a z kuchyně se ozývalo pípání. „Ano?“

„To je tvůj budík?“ ukázala na linku, kam jsem si položila kabelku.

Přikývla jsem a cestou k lince položila drobký sušenky na stůl. Vytáhla jsem telefon z kabelky a vypnula upozornění. Nechala jsem mobil v kabelce – máma by ho na stole nesnesla – a znovu se posadila.

„Nezapomněla jsi něco?“ Povyťáhla obočí.

„Vezmu si je hned po jídle. Na prázdný žaludek se mi z nich dělá šoufl.“ Zvedla jsem další sušenku, přelomila ji a položila si ji na talíř.

„Myslím, že bys měla –“

„Zlato, možná jsi je prostě mohla popadnout –“

„Magnolie. Wille. Nechte ji vydechnout. Vezme si je po jídle.“
Tátův hlas je umlčel uprostřed námitky a já se na něj vděčně usmála.
Pokýval hlavou, ale moc nadšeně se netvářil.

Když jsem se natáhla pro omáčku, v puse se mi sbíhaly sliny.

„Och, Lee, udělala jsem ti místo toho ovocný salát.“ Máma mi
přes stůl podala broušenou mísu.

Nandala jsem si ovoce na talíř a pořád pokukovala po omáčce.
„Díky.“

„Už jsi doktoru Larondymu oznámila naše rozhodnutí?“ zeptala
se, zatímco mi zírala do talíře a počítala každou kalorií, kterou jsem
nemohla spálit pohybem.

Ztuhla jsem uprostřed sousta. Will mi stiskl pod stolem koleno
a vyslal tichou podporu. Jen jsem nikdy nevěděla komu. Pomalu
jsem polkla a uvažovala nad odpovědí.

„Neoznámila –“

„Lee, nemůžeš to odkládat.“ Zvýšila hlas.

„– protože *já* se ještě nerozhodla.“

No, aspoň okamžitě sklapla. Vidlička jí zařinčela o talíř. „Roz-
hodli jsme se, že ten postup –“

„Ty jsi rozhodla, mami,“ namítla jsem a snažila se zachovat co
nejklidnější a nejuctivější tón. „Od té doby, co jsem začala užívat
betablokátory, jsem žádný příznaky neměla, a i když respektuju tvo-
je rozhodnutí a přání –“

„Ale nerespektuješ, ve skutečnosti ne.“ *A už je to tady zase.* „Pře-
ce nás nemůžeš respektovat a milovat, když jsi ochotná takhle ris-
kovat svůj život. Každý den, kdy čekáš, je příliš dlouhý. Už jen
představa, že bychom si tím měli projít znovu, je nesnesitelná, Lee.
Mluvíme o tvém životě!“

„To stačí, Magnolie.“ Tátův hlas byl mírný, ale přísný. „Nescházíme se u těchhle snídaní proto, abys ji trápila.“

Spolkla jsem odpověď, protože jsem věděla, že z mámy mluvím zármutek a obavy. Možná má pravdu a jsem sobecká, když se chci rozhodnout sama, protože to ovlivní mnohem víc lidí než mě.

Nebyla jsem v pasti jen kvůli svému onemocnění – zvětšení srdečního svalu. Hypertrofická kardiomyopatie mě možná omezovala, ale klec, ve které jsem žila, byla posílená očekáváním rodičů pohlacených zármutkem nad Peyton a pozlacená vlastní potřebou za každou cenu zmírnit jejich bolest.

Nejlepší by bylo s nimi souhlasit, smířit se s polovičatým životem, ke kterému by mě odsoudil kardiostimulátor, a dopřát jim trochu štěstí. Dokonce i Will si to přál, i když tvrdil, že mě podpoří v jakémkoli rozhodnutí.

Jenže ta správná věc mi připadala naprosto *špatná*. Instinkty na mě ječely pokaždé, když jsem si na kardiostimulátor vzpomněla. Nezachráním mě – nedokázala jsem vysvětlit, jak to vím, ale věděla jsem to. Bylo mi z toho nanic. Neběhej. Nejez tučná jídla. Nepij alkohol. Nezapomeň si vzít léky. Nerozčiluj mámu a proboha, ať se ti nezvýší tep. Nežij, jen existuj.

Toužila jsem utéct, ale zůstala jsem sedět. Už mám vlastní bydlení, s jejich požehnáním, a dokonce i jednu přednášku na Troyské univerzitě. Jedna porce provinilosti k snídani týdně se dala zvládnout. Stiskla jsem Willovi prsty a on to pochopil.

„Ta omáčka je opravdu skvělá, paní Donovanová.“

Máma se přinutila k úsměvu a přijala poklonu. Já se několikrát zhluboka nadechla a soustředila se na jídlo.

„Co škola, dcero moje?“ zeptal se táta.

„Dobry. Tenhle semestr je super, hlavně přednášky na univerzitě. Myslím, že příští semestr tam budu moct chodit i na zbytek kurzů, které potřebuju.“

Zamračil se. „Víc by se mi líbilo, kdybys studovala tady.“

Zaktivuj režim smíření. „Já vím, tati, ale tady všechny kurzy, které potřebuju, nenabízejí. Je to jen tři čtvrtě hodiny autem. Nevadí mi to.“ Dojíždění byla jen malá cena za to, abych mohla jednou týdně předstírat, že je můj život normální. Tuhle bitvu jsem byla odhodlaná vybojovat.

„Mně to vadí,“ zahučel a házel do sebe jídlo tak rychle, až bych přísahala, že ho načasovali.

Nad stolem se rozhostilo stísněné ticho. Nedokázala jsem vymyslet nic, co bych mohla říct a neskončilo to špatně, a tak jsem mlčela.

„Wille, pověz nám, jak jsi zvládl první týden ve škole,“ pobídla ho máma.

Will mi zvedl ruku z kolena, jako by ho mohla pod stolem vidět. „No, West Point to není, paní Donovanová, ale je fajn mít trochu volnosti.“

Vrhl na ni úsměv, ten, který mě pobláznil, a když se otočil ke mně, taky jsem se usmála. „Navíc je tu mnohem lepší společnost. Jsem rád, že můžu být s Lee.“

Máma si s povzdechem přitiskla ruku na hrudník. „Mám radost, že vás oba vidím na vlastní oči, nejen na monitoru. Jste jako dvojčata.“

Will mi vtiskl polibek na hřbet ruky. „Mluvíte mi z duše.“

„Už jsi přemýšlel o tom, na čem bys chtěl létat?“ zeptal se táta.

„Ano, pane. Rád bych létal na AH-64.“

Tátovi se rozzářily oči. „Takže apache. Dobrá volba. Aby sis ho mohl vybrat, musíš být po základním výcviku v OML na předních příčkách.“

„OML je systém hodnocení,“ vysvětlil mi Will, když táta vstal.

„Jestli chce Will létat na tomhle vrtulníku, Paisley, bude muset dokončit leteckou školu mezi nejlepšími ze třídy. Na každý ročník je těchhle letounů jenom pár.“

Šťouchla jsem do Willa loktem, jako bychom byli zase na střední. „Z toho strach nemám.“

„Jak se ti líbí ostatní studenti ve třídě? Je vás tam hodně?“ Táta odnesl talíř do dřezu.

„Pět poručíků a dvacet praporčíků.“ Zrudl a zatnul čelist. „Ale měli by tam být jen čtyři poručíci.“

„Co se děje?“ zeptala jsem se. Will měl hroší kůži a jen tak něco ho nerozhodilo.

„Nic, co by tě mělo trápit, Lee-Lee.“ Mrknul na mě a já spolkla nutkání mu zopakovat, jak nesnáším, když mi takhle říká. Lee-Lee byla dvanáctiletá, hubená a neohrabaná holka. Doufala jsem, že už tak nevypadám.

„Jasně.“ Přinutila jsem se k úsměvu.

„Tak jak to bylo s tím ledním medvědem?“ zeptal se táta a zapnul si maskáčovou bundu.

„Ano, pane. Myslím, že vám k tomu musím něco říct.“

Ví, kdo to udělal? Táta zatnul ruce v pěst. „Co o tom víš, Wille?“

„Tenhle žertík byl asi trochu přes čáru.“ No jasně, zrudl – to ho prozradilo.

„Vaše třída?“ Táta nebezpečně ztišil hlas. Nikdy nehulákal, když byl vytočený. Nepotřeboval to.

„Ano, pane.“

Oči mi tékaly z Willa na tátu a zrychlil se mi tep. „Wille, přestěhoval jsi tu sochu před náš dům?“ Nedokázala jsem ta slova zadržet o nic víc než umlčet tu svoji část, která ječela v naději, že to udělal, že dokázal porušit aspoň jedno pravidlo.

Odrhl oči od mého otce a zadíval se na mě. „Nepřestěhoval.“ Vzal moji tvář do dlaní. „Neudělal jsem to.“ Pohlédl na tátu. „Ale vím, kdo v tom má prsty.“

Sevřel se mi žaludek.

Táta přikývl. „Asi bychom měli tenhle rozhovor dokončit mezi čtyřma očima. Moje kancelář bude vhodnější.“

„Ano, pane.“ Will dojedl a odnesl svůj i můj prázdný talíř do kuchyně. Zvedla jsem se od stolu, a když je ukládal do myčky, postavila jsem se mu za záda.

„Ty víš, kdo to udělal?“

„Jo.“

„A ty svého spolužáka napráskáš?“ Připadalo mi to neloajální.

„Kadet nebude lhát, podvádět, krást nebo krýt ty, kteří to dělají.“ Zacukaly mu svaly na čelisti, což naznačilo, že je rozhodnutý.

„Už nejsi na akademii, Wille. Určitě to chceš udělat? Jsi v letecký škole a s těmi kluky tu budeš další dva roky. Neměli byste držet partu?“

„Myslíš, že tu chci být s někým takovým? To, že jsme vojáci, nemění nic na tom, že to bylo přes čáru. Snažil jsem se jim to rozmluvit, ale Bateman na to kašlal. Pošpinili část historie Fort Ruckeru.“

Je to jen medvěd, proboha.

„Nikomu se nic nestalo a nevznikla žádná škoda. Byl to nevinný žertík. Víš, co táta udělá? Mohl by je vyhodit kvůli blbýmu lednímu

medvědovi omotanýmu reflexníma páskama, a navíc budou všichni vědět, že jsi je napráskal ty.“

„Willame?“ zavolal táta.

Will se napřímil, jako by táta zatahal za neviditelný provázek. „Nečekám, že to pochopíš, Lee-Lee.“ Sklonil se a letmo mě políbil na tvář. „Měla bys jet na přednášku. Nevím, jak dlouho se zdržím.“

„Nezapomeň, že jdu potom do práce. Uvidíme se večer?“ Potřebovala jsem být s ním, abych zahнала vzpomínku na ty modré oči, která nechtěla zmizet. Taky jsem musela znovu předložit návrh na menší stavební úpravy v knihovně. Přednáška, práce a pak Will. Nejlepší plán vůbec.

Ušklíbl se. „Já vím, že jsi mi o tom minulý týden řekla, ale stejně mi vadí, že pracuješ. Co když toho na tebe bude moc?“

„Je to fakt ta nejpohodovější práce, jakou jsem mohla sehnat. Takže večer?“

„Pokusím se.“ Když se usmál, vyprchala ze mě podrážděnost nad tím, k čemu se chystá, a políbila ho na tvář, protože jsem věděla, že s mámou o pár metrů dál si víc dovolit nemůžu. Will mě nechal stát v kuchyni.

„Will je mladík, na kterého může být dívka pyšná, Lee.“ Máma si opláchla talíř. „Máš štěstí, že s ním chodíš. Pro každého není morálka tak důležitá.“

Pochopila jsem její vzkaz – *nech to být*. „Pojedu do školy, mami. Díky za snídani. Takže se uvidíme příští týden?“

Stiskla rty. „Až za týden?“

„Dohodly jsme se, že tady kvůli škole zůstanu a pronajmu si řadový domek, ale musíš mě nechat dýchat. Je mi skoro dvacet jedna.“ Mluvila jsem klidným tónem. Emoce by mi vynesly jen

povytažené obočí a kázání, že na dospělost ještě nejsem připravená.

Zadívala se na zarámovanou rodinnou fotografii za mými zády jako vždycky, když si na ni vzpomněla. „Takže za týden.“

Objala jsem ji a pustila ji až po jejím typickém popleskání po zádech. „Mám tě ráda, mami.“

S kabelkou přes rameno jsem se zastavila a přejela prsty po zarámované fotce u vchodu. Uprostřed stála s rozzářeným výrazem Peyton, oblečená v šedé uniformě West Pointu stejně jako Will nalevo od ní, a já ji objímala zprava. Její paže nás spojily, takže doufám, že schvaluje to, jak se to mezi námi vyvinulo.

„Co bys dělala, Peyton?“ zašeptala jsem. „Zbývá dvě stě dvacet dní. Co bys udělala?“

Moc mi chyběla. V srdci se mi otevřela černá díra a vysála ze mě každý nádech, který jsem udělala od té doby, co umřela, jako kdybych sledovala, jak ji ukládají do hrobu. Peyton by věděla, co udělat, ale ona se rozhodnout nemusela. Byla svobodná, divoká, nespoutaná a zaplatila za to životem. Projelo mnou bodnutí ubohé závesti, které přehlušil provinilý pocit. Peyton odešla. Já tady zůstala. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a strčila zármutek tam, kam patřil, do minulosti.

Už jsem byla skoro venku, ale mámin hlas mě pronásledoval skrz dveře. „Lee! Hned si vezmi léky!“

„Jasně, mami.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jagger

*Topíš mě, držíš mě pod stoupající hladinou přílivu
svých nesplnitelných očekávání.*

Když mě instruktoři nechali svému osudu, napadla mě každá ná-
dávka, jakou jsem kdy slyšel. Srdce mi bušilo v uších a na zlomek
vteřin jsem zatoužil vypadnout s nimi. Do hajzlu. Tohle je můj sen
a odjakživa byl, od chvíle, kdy jsem před třinácti lety uviděl listy
vrtulí proti modré obloze. Zvládnou to.

Dunkerský výcvik byl pekelný.

Písty se uvolnily a maketa vrtulníku se potopila. Voda mi promo-
čila boty a rychle se mi hnala přes kolena, do rozkroku a pořád výš
a výš. *Počkat, počkat. Ještě ne.*

Když mě voda v bazénu zastudila na klíční kosti, nabral jsem do
plic co nejvíc vzduchu. Jak mi dál stoupala přes nos a hlavu, sevřel

jsem sedadlo a zabořil do něj prsty. Potom vychýlili můj svět z osy, prudce naklonili vrtulník doprava a otočili mě vzhůru nohama. Voda se mi nahrnula do nosu. Stálo to za prd.

Přestali jsme se pohybovat – jdeme na to. Bojoval jsem s panikou, abych nevydechl všechn vzduch z plic, a koncentroval se na popruhy. Prsty mi klouzaly. Do hajzlu. *Uklidni se.*

Několik soustředěných pohybů a popruhy povolily. Byl jsem venku ze sedadla. Kousek po kousku jsem se napřímil, zamířil k oknu a vyrazil nouzovou západku. Plíce mě pálily, a tak jsem vypustil trochu vzduchu, abych tlak zmírnil. Opatrně jsem se protáhl oknem a ujistil se, že mám venku i tu obrovskou helmu. Odstrčil jsem se od vrtulníku, s kopáním zamířil k hladině a přitom jsem vypouštěl nosem vzduch.

Tentokrát je našťěstí v sázce jen můj život, a ne její.

Prudce jsem se vynořil nad hladinu a lačně hltal kyslík do prázdných plic. Dokázal jsem to.

„Batemane! Neměl jste správnou techniku paží!“ zahulákal instruktor.

Doplaval jsem ke kraji bazénu, vyhoupl se nahoru a posadil se. „Víte, pane,“ odpověděl jsem, když jsem si sundal vodou nacucanou helmu, „protože tu sedíme a bavíme se, přežil jsem to, takže bych řekl, že výsledek je uspokojivý, přestože jsem nepoužil vámi schválenou techniku paží.“

Zůstal jsem naživu, idiote. Josh seděl o kousek dál a zavrtěl na mě hlavou, jako bychom byli na ledě a já znovu skončil na trestné lavici. Cože? Vždyť jsem nevybuchl.

„Tenhle přístup vás může v rozbouřeném oceánu zabít.“

Otevřel jsem pusu a chystal se oponovat. „Jistě, ale –“

„Jagger Bateman?“ zavolal kapitán ze dveří.

„Pane?“

Ocelový lesk v jeho očích naznačoval, že nejde o přátelskou návštěvu. „Major Davidson by s vámi rád mluvil. Čeká na vás u sebe v kanceláři.“

Přikývl jsem. „Za půl hodiny končíme.“

Potrásl hlavou. „Utřete se, už jste skončil. Chce vás vidět *hned*.“

Čekal jsem s baretem v klíně před kanceláří majora Davidsona. Existoval jediný důvod, proč předvolal mě, poručíka, který byl ve třídě necelé dva týdny. Věděl to. Určitě.

Ten kretén měl dlouhé prsty. Prošel jsem v hlavě všechny možné scénáře. Co by mohli požadovat, s čím bych souhlasil. Nevyhnutelný telefonát, který mohl udržet můj podělaný rodinný život v bezpečné vzdálenosti.

Já jsem chtěl létat, nic víc. Nepamatoval jsem si, že bych někdy chtěl něco jiného. Jak bych taky mohl? Ale jeden telefonát od otce a skončí to, nebo ještě hůř – pošpiní mě svojí přímlovou. Dostal jsem se sem jen díky vlastnímu úsilí a navíc jsem měl takovou kliku, že jsem se na školu dostal se svým nejlepším kámošem. Nenechám se o to připravit.

Sexy rotná, která procházela kolem, se na mě vyzývavě podívala, ale nedokázal jsem předstírat zájem. Zaprvé, znal jsem pravidla bratříčkování a nehodlal jsem kvůli nějaké kundičce riskovat. Zadruhé, zapřisáhl jsem se, že nechám ženské na pokoji. Jaký mělo smysl se dít, abych se sem dostal, když bych se nechal rozptylovat?

Ani náhodou. Žádná ženská nestojí za to, abych ohrozil svůj sen.

No, možná... Ne, dokonce ani tamta.

Vzpomněl jsem si na její zelené oči. Kde je? Měl jsem se zeptat, kam chodí do školy. Měl jsem se zeptat na její příjmení. *Jo, jako bys byl pro takovou holku dost dobrý.*

Vytěšnil jsem z hlavy otcův hlas. Stejně na tom nezáleží. Paisley je dávno pryč.

„Poručík Bateman?“

A je to tady. „Majore Davidstone.“ Vstal jsem, připravený čelit osudu.

„Do mé kanceláře, poručíku.“ Vešel do místnosti a já ho následoval.

Kancelář byla stroze zařízená a uklizená. Jednou rukou zalistroval v deskách na stole a druhou mi ukázal, abych se posadil. Tak jo. Když jsem se zavrtěl, uniforma zavržala na syntetické kůži armádní skládací židle.

Zhluboka se nadechl a já zatajil dech. „Nechcete mi něco říct o minulé noci?“

O minulé noci? „Pane?“

„Máte šanci kápnout božskou, Batemane. Jinak vás čeká vyhozov. Velící generál netoleruje lháře o nic víc než nečekanou výzdobu trávníku.“

Počkat, jsem tady kvůli medvědovi? Prudce jsem vydechl úlevou. „Co přesně byste rád věděl, pane?“

Pohodlně se opřel. „Rád bych věděl, jak se čtyři a půl metru vysoký a sedm set kilogramů těžký lední medvěd dostal na generálův trávník.“

„Sedm set kilogramů? Páni. Nepřipadl mi tak těžký.“ Bylo to monstrum.

Majorovi lehce spadla brada, ale rychle se vzpamatoval. „Takže přiznáváte, že jste ukradl rotného Teda E. Beara?“

Všechny svaly se mi napnuly. *Nesměj se. Nedělej to.* „Tak se opravdu jmenuje?“ Zachoval jsem vážnou tvář. *Ha, ha, ha.*

Zatnul zuby. „Ten lední medvěd je součástí fortruckerské tradice, poručíku, něco, k čemu jste projevil fatální nedostatek úcty.“

mlčel jsem. Jasně, líbilo se mi přiklášat pod kotel, dívat se, jak stoupá teplota, ale když to ohrožovalo moji kariéru? Věděl jsem, kdy mám hodit zpátečku.

„Znevážil jste toho medvěda?“

„Prakticky vzato se mu nic nestalo. Hlídkuje.“ *Omotaný asi třia-
dvaceti reflexními páskami.*

Major Davidson se dlouze nadechl. „Poslední šance.“

Sakra. Nemůžu lhát. Na chodbě nikdo jiný nebyl; už věděli, že jsem to udělal já. Odkud? Počkat... Venku jsem čekal sám. *O Jo-
shovi s Graysonem nevědí.*

„Ano. Přemístil jsem rotného Teda E. Beara z jeho původního místa na trávník velícího generála.“ *Prásk.* Obětoval jsem se na-lehnutím na granát. Jen jsem doufal, že mi nerozmetá celou bu-doucnost.

„Jak?“ Major na mě vykulil oči – překvapilo ho, že jsem se při-znal? Jo, pro mě to bylo taky překvapení.

„Svým teréňákem.“

„Čekáte, že uvěřím, že vaše auto táhlo tři a půl míle sedmiset-kilovou sochu?“

„Tři míle.“

„Promiňte?“ Předklonil se na židli.

„Byly to přesně tři míle, ne tři a půl.“ Ve skutečnosti to trvalo celou věčnost, než jsme tu podělanou sochu odtáhli.

„Dobře. A vy jste k tomu použil svůj terénní vůz?“

„Má velice silný motor, pane. Divil byste se, co dokáže super naviják a přívěs.“

„Proč?“ zeptal se s neskrývanou zvědavostí.

„Nemohl jsem couvnout před výzvou, pane. Já vím, velká chyba.“

„Před výzvou? Vy jste to udělal z *hecu*?“

Trpce jsem se usmál. „Už to tak vypadá.“

„A ty reflexní pásky?“ Ironicky povytáhl obočí.

Přejel jsem palcem po známce na zadní části baretu. „Reakce na nová pravidla týkající se nošení uniform.“

Zacukaly mu koutky, ale ovládl se dřív, než bych to mohl považovat za úsměv. „Takže z *hecu*. Dobře. A kdo vám pomáhal?“

A je to tady. Dál jsem se mu díval do očí. Jednou jsem zatnul čelist. Dvakrát. V žádném případě je neprozradím. Ani náhodou. Ale taky nemůžu lhát. „Žádnou pomoc jsem nepotřeboval.“

Zasmál se. „Tohle byste sám nezvládl. Dejte mi jména těch ostatních a je tu nepatrná šance, že budete moct na škole zůstat.“

A za třicet stříbrných... „Sám jsem přivázał medvěda k navijáku. Sám jsem ho táhl přesně tři míle.“

Přejel dlaněmi po papírech v mojím složce. „A sám jste spustil sedmisetkilovou sochu na trávník?“

Kamenný výraz. „Mám neuvěřitelnou sílu, pane.“

„Poručíku, obdivuji vaši loajalitu k ostatním, ale musíte mi dát ta jména, jinak si to odskáčete.“

„Jediné jméno, které vyslovím, je to moje a neřekl jsem jedinou lež.“ Fakt neřekl. Zahákl jsem medvěda. Vyhákl jsem medvěda. Řídil jsem defender. S tímhle neměli kluci nic společného. Moje složka se zaklapala a roztránila moje sny na padrť.

„Do konce pracovního dne máte čas na rozmyšlenou.“

Čtyři roky v ROTC, licence soukromého pilota, nekonečné noci, kdy jsem se učil na pilotní zkoušky, a teď mě vykopnou z letecké školy kvůli podělanému lednímu medvědovi. Jo, byla to hloupost, ale vážně. Socha?

Slunce mi pralo do uniformy, jak jsem seděl svých posledních pět minut před velitelstvím, abych se ohlásil v kanceláři majora Davidsona. Sakra. Chtěl jsem mít ta křídla na hrudníku. Chtěl jsem šplhat do vrtulníku, létat do bitev, hájit něco většího než já. Teď si budu muset do víkendu sbalit věci.

Poprvé v životě jsem měl pocit, že to dokážu – odtrhnu se a dosáhnu něčeho sám. Jako obvykle jsem to zpackal. To byla konec konců moje parketa.

Čas vypršel. Zamířil jsem do jeho kanceláře a cestou se smířoval s možnostmi, které jsem se obával – že to bude naposledy. Zaklepal jsem na dveře.

„Vstupte.“

Obrnil jsem se a otevřel dveře. *Co to sakra je?* Všechny židle v místnosti už byly obsazené. *Do háje. Tohle ne.* „Walkere? Mastersi?“

Josh na mě udělal obličej, který byl napůl úsměv, napůl úšklebek. „Fakt sis myslel, že tě v tom necháme?“

„Na to zapomeň,“ utrousil Masters. Svíral baret tak pevně, až měl bílé klouby na ruce.

„Jak jste se to dozvěděli?“

Slova se ujal major Davidson. „Vaši přátelé sem přišli asi před hodinou.“ Otočil se k nám zády a zadíval se z okna. „Co s vámi mám udělat?“

Zatímco přemýšlel, zůstali jsme zticha. „Nepochybně jste znevažil uctívanou součást forttruckerské tradice, ale prokázal jste

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vzhlédnout k nebi***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.